

יציאות השבת פרק ראשון שבת

מסורת
הש"ס

דבוקת אחת דר"ע סבר ילפי' זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן אלף דרבה לא חש לפרש כל הבעיות ועוד אומר ר"י דהא דקאמר הש"ס אבל למטה מעשרה ד"ה חייב דאמרינן קלוטה כמו שהנחה היינו זורקין אבל לר"ע קלוטה לאו כמי שהנחה דמיא ומחייב משום דילפינן זורק ממושיט דלי' סבר כמי שהנחה דמיא *לא הוה מני למילף זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דקיון דכמי שהנחה דמיא הוי [זורק למעלה מעשר'] כזורק מרה"י למקום פטור וממקום פטור לרה"י ולא דמי כלל למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"י כאלמנה אלמנה ע"כ כיון דסבר ילפינן זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי שהנחה דמיא והשתא אחי שפיר דפריך למימר דלפיטול ליה כו' ודחי נמי שפיר ללא מני למימר לעיל אבל למעלה מו' ד"ה חייב דילפינן זורק ממושיט דלר"ע לא מני למילף כיון דסבר כמי שהנחה דמיא וכן משמע קלח דהא רב חסדא צעי גמי כהזורק (לקמן דף יז) כמו רבה דהכא ואי הא דקא' מוסיף קלוטה כמי שהנחה דמיא קאי גמי אדר"ע היכי מני למימר לרב חסדא דלכ"ע כמו שהנחה דמיא ולקמן בפירקין (דף ח) משמע דזוקא כרה"י לא צעי רב חסדא הנחה ע"ג מקום ארבעה ומיהו רבז"א פירש כסמוך אף כרה"י לא צעי רב חסדא מקום ד': **ורירמא** הנחה הוא

ואינה נכונה דלא אמר קלון' כמי שהנחה דמיא אלף להמיר דלי' לנקט' מני אחרו חייב זורק ד"ה כרה"י כו' משמעת לה [תוס' יט"ז ע"ג]

רבינו הנאל

ליד אסור בקילה או לא שהאופה מאבות מלאכה ה"א' ולא אשפיה. וקשי' דמכרי דריתא דתת הכסה ויניה מלאכה. דרסי' ב' כל כחבי הקדש תנא רב שמואל כל מלאכה בערה לא תעשו. ויני תקיעת שופר וריתא דתת שריא הכסה ויניה מלאכה. וכו' שנייה מלאכה אפאי לא עשית בה ליתרוא. וקבל' נ' סרבותני כו' בעיא וו' ליתר' לו כפסור ויתר' היא למפיק לא אישפיהא ר"א ר' ריתא תנא תמיהה היא ובההא אבל ויניה מלאכה. אבל ריתא בעורה עישה קדש שיקרבו פניה מלאכה היא. האל תראה הפת האשפיה אפשר לרדוחה בכין ויניא או אפיר לרדוחה אלא בידים שנפא כמו לש' וכו'. ותקון הוא ואלו שפיקל. ולפיכך לא הויתר בסקס הות. הא דתנא רבי שמואל כל לפרז כי אינו דומה זה לזה כלל:

פוסקא פשים עני את ד' ר' לפנים אקשי' והא בעינן עקירה ויתנה טעל גבי מקום אורכה וליכא דהא כל חובי שבת לא מחייבי ע"כ שיעור מפקד' ויטו בסקס' ד' וואקשה רבה לר' עקיבא דסבר קלוטה כבארי כמו שהנחה בקרקע ודמיא. דתנן מרה"י לרה"י והל"ל באמצע' ר' עקיבא מחייב והכמים פוטרינן. ודוחיא ורילמא הנחה ע"כ סקס' לא י' א"כ אבל עקירה מו' מקום ל' בעי דהא לא שפיע' ליה לר' עקיבא מהא סמיתיה א"א כהנחה כלבד. אלא אמר רב יוסף ד' היא כו' ונדהת * מדברי רבינו ויל' אלו נהלא קלח דמפיק רבנן רב אחא כריס דרבה מתי ליה דרי ציני גלגון בעיא ודולא כפר"י רק דמתי כדי צעי כו' ביני דמייני כמדי ודוק':

רב נסים גאון

אבת המלאכה ילפי' ממלאכה הששכן כמו שאבוי (מק' ב"ק פ"ג ע"ג) שטנין (דף ע"ג) אין חייבין אלא על מלאכה כתיבא בה היתא בשבטין וכו' והיתא עברת הלויס בעלתא שמושיטין את הקרשים ולא ורקינן נא נהן התשטם שבתא סגונוס ד' א' לנופסיה שתי בדימיה ארת חייב והזורק פטור ועל היתא הוא אמר לא ילפינן זורק ממושיט:

ובתוך עשרה פליגי והא מיבעיא בעי לה רבה דבעי רבה *למשה מו' פליגי ובהא פליגי דר"ע סבר *קלוטה כמי שהנחה דמיא ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה כמי שהנחה דמיא אבל למעלה מו' דברי הכל פטור ודכ"ע לא ילפינן זורק ממושיט או דילמא למעלה מו' פליגי ובהא פליגי דר"ע סבר ילפינן זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן זורק ממושיט אבל למשה מו' דברי הכל חייב מאי טעמא אמרינן קלוטה כמי שהנחה דמיא הא לא קשיא בתרדאיבעי הדר איפשיטא ליה *דסבר ר"ע קלוטה כמי שהנחה דמיא ודילמא הנחה הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב

יוסף הא מני רבי היא די רבי אלימא הא ר' דתניא *זורק נוח ע"ג זיו כל שהוא רבי מחייב והכמים פוטרינן החם כדבעי' למימר לקמן כדאביי *דאמר אביי הכא באילן העומד ברה"י ונופו נוטה לרה"י זורק נוח אנופו דר' סבר אמר' *שדי נופו כחר עיקרו ורבנן סברי לא אמר' שדי נופו בחר עיקרו אלא הא ר' *דתניא זורק מרה"י לרה"י ורה"י באמצע *ר' מחייב והכמים פוטרינן ואמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה ר' שתים אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה אלמא לא בעי עקירה ולא הנחה ע"ג מקום ד':

עקירה ולא הנחה ע"ג מקום ד' על ד' הא איתמר עלה רב ושמואל דאמרי תרווייהו לא דליקא דליקא למעלה מו' לזו אור ר"ה הוא אלף אור מוקם פטור הוא ואפי' קלוטה ליכא: זורק ממושיט. דלזו אור מוקם מרה"י לרה"י דרך ר"ה אפי' למעלה מו' קיימא לן כפ' הורק דחייב דליקא מעלתא של מדבר שמושיטין את הקרשים מו' לזו והן רה"י וביניהם ר"ה ואלו היו זורקים אוחין שלא יתקלקלו: ודילמא הנחה הוא דלא צעי ממושיט דר"ע מחייב אבל עקירה צעי מעלגבי מקום ד' מדלל קטני ר"ע מחייב שתיים אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה: זרק. מר"ה מחלת ד' לכוף ד' ונח ע"ג זיו מכל פקדיואל מן הכותל קרי זיו: רבי מחייב. אלמא ללא צעי הגחה על מקום ד': שדי נופו כחר עיקרו. והוי כמונח כרה"ה על מקום ד' דיעקר ממש ליה לזוק: מחייב ס"ס ר' שפ"ס. דהוי כאלו נח כרה"י וחזר ועקר משום הכנסה לרה"ה אלמא לא עקירה צעי ולא הגחה צעי ע"ג מקו' ד': מקורה

[לקמן ע"ג]
[ד"ק ע"ג]
[ע"ג ע"ג]

כ"א נתי דסבר

[לקמן ע"ג]
ע"ג ע"ג

[ע"ג ע"ג]
ע"ג ע"ג

[ע"ג ע"ג]
ע"ג ע"ג

אין קושה
כ"ב דהא לא
קאמר הא
עקירה ודחי
שדי נופו
א"כ אלף
דילמא קאמר
[תוס' יט"ז ע"ג]

דברי יהודה
כ"ג

לא מיישג' ל'
ד"ה למימר
דפליגי דלא
הי נוסף כרה"י
ולרבנן מקום
פטור לו
כמנ"ה הוא
ועוד דה"ט
אחי למימר
איפכה צלילן
העומד כרה"י
ונופו טעה
לכ"ה אלף

מח מיישג' נקט דכרשת אחת לא מני' לאשמו' ולרבנן הוי עיקרו רה"י וטפו כרמלית או מקום פטור ולר' הוי כרמלית וטפו נגמרי כרמלית אחר שדי נופו כחר עיקרו [תוס' יט"ז ע"ג]